

Arrest

nr. 349 611 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 mei 2025, dient op 6 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 december 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 februari 2026.

1.3. Op 26 maart 2026 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 2001 in Chawnay, een dorp gelegen in het district Bati Kot, provincie Nangarhar. Op tienjarige leeftijd verhuisde u naar Mandotay,

een dorp gelegen in het district Nazyan, zelfde provincie waar u verbleef tot aan uw vertrek. U bent een soennitisch moslim en van etnie een Pashtun.

Uw vader had allerlei jobs in Afghanistan waarbij hij onder andere werkte voor het radiokanaal 'Shamshad', gefinancierd door de Amerikanen en hij ook in verscheidene verkiezingscommissies zat. Hij was werkzaam bij de commissie van mensenrechten toen hij in maart 2021 door de president benoemd werd tot districtshoofd van het district Nazyan. Uw vader mocht zijn eigen lijfwachten aanstellen en koos u als zijn oudste zoon. Officieel was u in dienst bij de nationale politie en nadat u hier de opleiding afrondde, werd u aangesteld als lijfwacht van uw vader. Op 14 augustus 2021 nam de taliban de provincie Nangarhar over. Voor de taliban eraan kwam, zei uw vader dat u moest weg gaan. Hijzelf ging een andere manier zoeken om het land te verlaten. U heeft sindsdien niets meer over hem vernomen. U verliet Afghanistan tijdens de machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021.

Via Nimroz reisde u naar Pakistan door naar Iran, waar u ongeveer twee jaar illegaal in de stad Shiraz verbleef. U ondernam er verschillende pogingen om door te reizen die telkens mislukten en u werkte er ook om geld bijeen te zamelen voor de verdere reis. Uiteindelijk slaagde u er in door te reizen naar Turkije. Hier verbleef u wederom illegaal zeventien maanden in Istanbul voor u er in slaagde door te reizen. Uiteindelijk ging u via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk tot u in België aankwam. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 6 mei 2025.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele werkbadge, originele bankkaart, originele werkbadge van uw vader, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, foto's van uw werk en uw vaders werk en twee originele opleidings- en appreciatiecertificaten."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de (oude) artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

"1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn vorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen

aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de taliban.

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

5. In de bestreden beslissing verwerpt het Commissariaat-generaal het relaas van verzoeker niet omdat een alternatieve, positieve lezing onmogelijk zou zijn, maar omdat het uit een reeks vermeende onnauwkeurigheden en (kennis)lacunes de meest bezwarende gevolgtrekking trekt, zonder voldoende rekening te houden met de context van een jonge Afghaan die in oorlogsomstandigheden het land ontvluchtte, jaren illegaal in Iran en Turkije overleefde en zich over gebeurtenissen van augustus 2021 moet uitspreken die zich afspeelden in een chaotische, snel evoluerende en levensbedreigende situatie.

Dit is geen zorgvuldige geloofwaardigheidsbeoordeling.

6. De bestreden beslissing miskent het relaas van verzoeker.

Verzoeker heeft niet verklaard dat zijn vader jarenlang een publiek bekende topfiguur met uitgebreide mediabekendheid was, maar dat hij in maart 2021 tot districtshoofd van Nazyan werd benoemd (dus slechts enkele maanden vóór de machtsovername van de taliban).

Het Commissariaat-generaal haalt hieruit echter onmiddellijk een eerste ongeloofwaardigheidsargument door te stellen dat in algemene informatie enkel een districtsgouverneur wordt teruggevonden die in 2018 benoemd werd en dat informatie over de jaren erna moeilijk te vinden is. Maar precies dat laatste ondergraaft de negatieve gevolgtrekking.

Wanneer het bestuur zelf erkent dat informatie over latere districtsgouverneurs van Nazyan moeilijk te verifiëren valt, kan zij uit dat gebrek aan verifieerbare open source-informatie niet zonder meer besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is.

Een gebrek aan externe bevestiging is geen positief bewijs van onwaarheid, zeker niet in een conflictgebied waar lokale bestuurlijke wissels niet systematisch publiek worden gedocumenteerd.

Het Commissariaat-generaal gebruikt dus de schaarste aan informatie tegelijk als beperking én als argument tegen verzoeker, wat onhoudbaar is.

7. De beoordeling van de badge van de vader van verzoeker is evenmin overtuigend.

Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing enerzijds dat Afghaanse documenten wegens corruptie en fraude slechts beperkte bewijswaarde hebben, wat op zich een algemene vaststelling is, maar trekt daaruit vervolgens haast automatisch de conclusie dat de neergelegde badge weinig of geen gewicht heeft. Een dergelijk standaardmotief volstaat echter niet.

Als de algemene stelling zou volstaan dat Afghaanse documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, dan zou in de praktijk nagenoeg elk Afghaans document per definitie waardeloos worden, wat strijdig is met de vereiste van een concrete en individuele bewijsbeoordeling. Bovendien motiveert het Commissariaat-generaal onvoldoende waarom precies dit document, los van algemene landeninformatie, niet geloofwaardig zou zijn. De motivering verschuift dan naar de wijze waarop de badge volgens verzoeker in het bezit van zijn moeder kwam. Maar ook daar wordt de meest bezwarende interpretatie gekozen. Dat de chauffeur in volle chaos en machtswissel nog badges en officiële stukken naar het huis bracht, wordt “weinig waarschijnlijk” genoemd, doch dat is een appreciatie, geen weerlegging. In crisissituaties nemen mensen net vaak irrationele of risicovolle beslissingen om documenten veilig te stellen. De gevolgtrekking dat dit daarom ongeloofwaardig is, berust meer op intuïtie dan op vastgestelde onmogelijkheid.

8. Daarbij komt dat het Commissariaat-generaal van verzoeker een opvallend hoog niveau van institutionele kennis verwacht over de benoeming van zijn vader.

Zo wordt hem verweten dat hij niet concreet kan uitleggen waarom zijn vader precies werd gekozen, of hij een examen moest afleggen, of hij connecties had en waarom de president hem zou hebben benoemd. Dat verwijt miskent de positie van verzoeker. Verzoeker was de zoon van de betrokkene, niet de auteur van het

benoemingsbesluit, geen kabinetsmedewerker en geen insider van de hoogste administratieve besluitvorming. Van een zoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij in grote lijnen weet dat zijn vader voordien voor verschillende overheidsinstanties werkte en vervolgens benoemd werd, maar niet dat hij de exacte benoemingscriteria, formele procedures en politieke afwegingen achter die beslissing volledig kan reconstrueren.

Door uit het ontbreken van zulke precieze kennis te besluiten dat het profiel van zijn vader ongeloofwaardig is, legt het Commissariaat-generaal de lat onredelijk hoog.

9. Ook de motivering over de concrete taken van zijn vader als districtshoofd is te streng en te weinig realistisch.

Verzoeker verklaarde dat zijn vader opdrachten kreeg van de overheid, de problemen van de bevolking moest aanhoren en de stem van het district moest overbrengen. Het Commissariaat-generaal bestempelt dat als vaag. Nochtans zijn dit net kenmerken van een districtsbestuurder op lokaal niveau: bemiddeling, vertegenwoordiging, doorstroming van klachten en uitvoering van instructies. Dat verzoeker daar geen bureaucratisch verfijnde en functietechnische omschrijving aan geeft, maakt zijn relaas niet ongeloofwaardig. Het Commissariaat-generaal lijkt te verwachten dat een jonge lijfwacht een quasi administratieforganisatorisch organogram van het districtshuis uit het hoofd kan reproduceren. Dit is geen redelijke verwachting.

10. De beoordeling van verzoekers eigen profiel als lijfwacht is evenzeer problematisch.

Het Commissariaat-generaal acht het weinig aannemelijk dat zijn vader hem zonder militaire ervaring als lijfwacht koos. Dat oordeel berust op een te westerse, gestandaardiseerde voorstelling van veiligheidsfuncties. In Afghanistan, en zeker op lokaal niveau, is het allerm minst uitzonderlijk dat vertrouwen, familiale loyaliteit en persoonlijke nabijheid een doorslaggevende rol spelen in de keuze van bewakers of begeleiders.

Juist omdat het om de persoonlijke veiligheid van zijn vader ging in een context van dreiging en onzekerheid, is het geenszins onaannemelijk dat hij zijn oudste zoon in zijn onmiddellijke omgeving wilde hebben en hem vervolgens via de politie liet opleiden.

Dat de andere lijfwachten al ervaring hadden, sluit die familiale keuze niet uit. Het Commissariaat-generaal maakt van wat perfect plausibel is een ongeloofwaardigheidselement, zonder aan te tonen dat zulke praktijk in Afghanistan uitzonderlijk of onmogelijk zou zijn.

11. Verder is de motivering over de politieopleiding en de rangen onevenredig bezwarend naar verzoeker toe. Verzoeker wordt verweten dat hij de nationale politie niet correct onder het juiste overheidsorgaan situeert, dat hij politie- en legerrangen door elkaar haalt, en dat hij de opleidingsstructuur niet nauwkeurig genoeg kan beschrijven. Deze kritiek laat buiten beschouwing dat verzoeker slechts een korte opleiding volgde, geen loopbaan uitbouwde als carrièrepolitieagent en zich moest uitspreken over terminologie, hiërarchie en institutionele structuren uit een context die al jaren achter hem ligt. In zulke omstandigheden zijn terminologische vergissingen, verwarring tussen rangen en het gebruik van benamingen uit het dagelijkse spraakgebruik niet uitzonderlijk. Zeker in Afghanistan, waar officiële structuren, lokale benamingen en informele omgangsvormen vaak door elkaar lopen, kan men niet uit elke verwarring tussen "samunwaal" en "dagarwal" of tussen politie- en legertermen zonder meer concluderen dat het hele relaas verzonnen is.

Het Commissariaat-generaal leest zulke onnauwkeurigheden als vernietigend voor zijn geloofwaardigheid, terwijl ze evengoed kunnen voortvloeien uit beperkte scholing, tijdsverloop, trauma of gebrekkige institutionele vorming.

12. Hetzelfde geldt voor de kritiek op zijn kennis van de opleiding zelf.

Het Commissariaat-generaal hecht groot belang aan het feit dat verzoeker niet precies weet hoeveel rekruten aanwezig waren, dat hij weinig details geeft over de ontmanteling van een kalasjnikov, dat hij de olie voor onderhoud niet kan benoemen en dat hij geen diepgaande uitleg geeft over arrestatieprocedures. Ook hier wordt de lat buitensporig hoog gelegd. Niet iedereen die een basisopleiding kreeg, onthoudt jaren later technische details, aantallen, merknamen of procedurele nuances, zeker niet wanneer hij daarna niet jaren in een formele politieomgeving actief bleef maar in een acute oorlogssituatie moest vluchten.

De beoordeling van geloofwaardigheid mag niet ontaarden in een examen militaire theorie.

Het gaat om de plausibiliteit van het geheel, niet om perfecte technische reproductie.

13. Daarbij is ook de manier waarop het Commissariaat-generaal de foto's beoordeelt uiterst problematisch.

Zo wordt opgemerkt dat verzoeker op sommige foto's in burgerkleden te zien is en op andere in een groenachtig uniform dat niet zou overeenstemmen met het standaarduniform van de nationale politie. Maar daaruit volgt niet noodzakelijk dat zijn verklaringen onwaar zijn. Lokale bewakers, lijfwachten en functionarissen opereren in conflictgebieden vaak in gemengde of nietstandaarduitrusting.

Het bestaan van variatie in kleding of uitrusting is in zo'n context allerm minst abnormaal. Het Commissariaat-generaal behandelt elke afwijking van een formeel modeluniform alsof zij bedrog bewijst, zonder ernstig te onderzoeken of lokale of specifieke opdrachten juist een afwijkende uitrusting kunnen verklaren.

Ook dit is een voorbeeld van een te beperkte lezing van de gegevens in het dossier.

14. Nog fundamenteeler is dat het Commissariaat-generaal de gebeurtenissen van augustus 2021, toen de taliban de macht overnam, op een weinig realistische manier benadert.

Verzoeker heeft verklaard dat zijn vader hem zei te vluchten en zelf een andere route te nemen, en dat hij sindsdien niets meer van hem vernam. Het Commissariaat-generaal acht het ongeloofwaardig dat zijn vader geen duidelijke plannen meegaf, geen contactgegevens naliet en niet samen met hem reisde. Dat oordeel houdt echter te weinig rekening met de aard van de situatie: een plots instortend staatsapparaat, de overname van Nangarhar door de taliban, paniek, tijdsdruk, acute dreiging tegen personen gelieerd aan de voormalige overheid en het risico dat juist gezamenlijk reizen de herkenbaarheid en daarmee het gevaar zou vergroten. In zulke omstandigheden is het niet onaannemelijk dat een vader beslist zijn zoon afzonderlijk te laten vluchten en dat communicatie nadien wegvalt.

Het Commissariaat-generaal beoordeelt de handelwijze alsof het om een ordelijke verhuis in vreedstijd ging, terwijl het relaas zich net afspeelt in een context van chaos, angst en desintegratie van de staatsstructuren.

15. De bestreden beslissing lijdt bovendien aan een belangrijke tegenstrijdigheid in de toepassing van de landeninformatie.

Het Commissariaat-generaal erkent zelf dat uit EUAA-informatie blijkt dat personen die voor de voormalige overheid werkten nog steeds met vergeldingsacties geconfronteerd kunnen worden en dat ook familieleden van dergelijke personen in bepaalde omstandigheden vervolgd kunnen worden, met name wanneer de de facto autoriteiten naar het profiel op zoek zijn of wraak willen nemen op de betrokken persoon en diens familie. Vervolgens besluit het echter dat verzoeker geen dergelijke elementen aanhaalt.

Dat is moeilijk houdbaar. Verzoeker heeft immers juist verklaard dat zijn vader districtshoofd was, dat hijzelf als zijn lijfwacht optrad en dat zijn vader bij de machtsovername moest vluchten en verdween. Indien men dat relaas niet op voorhand ongeloofwaardig wegredeneert, bevat het wel degelijk precies de elementen die in de landeninformatie als risicorelevant worden omschreven.

De afwijzing van het risico berust dus volledig op de eerdere ongeloofwaardigheidsbeoordeling, die zelf om de hierboven uiteengezette redenen onvoldoende draagkrachtig is.

16. In navolging van de vluchtelingenstatus, wordt ook subsidiaire bescherming te gemakkelijk uitgesloten in de bestreden beslissing.

Het Commissariaat-generaal verwijst uitvoerig naar EUAA-informatie om te besluiten dat er actueel in Afghanistan geen situatie bestaat waarin een burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien men die algemene beoordeling op zichzelf niet volledig zou betwisten, volstaat zij niet om het individuele dossier van verzoeker af te doen.

Verzoeker is afkomstig uit Nangarhar, een provincie die historisch bijzonder conflictgevoelig is, en zijn profiel is volgens zijn verklaringen verbonden aan de voormalige staatsstructuur.

Daarenboven verbleef hij sinds 2021 jarenlang buiten Afghanistan, eerst illegaal in Iran en vervolgens in Turkije, zodat hij bij terugkeer ook socio-economisch en sociaal uiterst kwetsbaar zou zijn. Het Commissariaat-generaal behandelt de algemene veiligheid en de individuele kwetsbaarheid te veel als gescheiden werelden, terwijl het hun wisselwerking relevant is.

De motivering over verwestering en terugkeer uit Europa is evenmin afdoende.

Het Commissariaat-generaal hanteert een uitvoerig algemeen kader om te besluiten dat het loutere verblijf in Europa niet volstaat. Dat uitgangspunt is op zichzelf niet onjuist, maar het vervangt opnieuw de individuele toetsing.

Verzoeker verliet Afghanistan in augustus 2021, verbleef vervolgens jarenlang illegaal in Iran en Turkije en kwam pas in 2025 in België aan. Hij is dus niet zomaar een terugkeerder, maar iemand die al jaren buiten het land leeft, geen duidelijk contact meer heeft met zijn verdwenen vader en wiens familiale en institutionele referentiekader in Afghanistan door de machtsovername fundamenteel gewijzigd is. Het Commissariaat-generaal had concreet moeten onderzoeken hoe een dergelijke terugkeer in Nangarhar, als zoon van een voormalig districtshoofd en ex-lijfwacht van de voormalige overheid, wordt gepercipieerd. In plaats daarvan blijft het bij algemene beschouwingen.

17. Ten slotte miskent de bestreden beslissing het cumulatieve karakter van de elementen in het dossier. Het Commissariaat-generaal neemt elk onderdeel apart en concludeert telkens dat het niet overtuigt: de functie van de vader niet, de opleiding niet, de rangen niet, de badges niet, de foto's niet, de vluchtomstandigheden niet. Maar een geloofwaardigheidsbeoordeling moet het geheel van het relaas in aanmerking nemen.

Verzoeker heeft van bij het begin een coherent kernverhaal aangebracht: zijn vader werkte voor de overheid en werd districtshoofd, hijzelf werd in diens omgeving ingeschakeld als lijfwacht, de taliban nam Nangarhar over, zijn vader stuurde hem weg en verdween, en sindsdien leeft hij in ballingschap. Dat er in de rand van dat verhaal onnauwkeurigheden of hiaten bestaan, volstaat niet om het gehele relaas te verwerpen wanneer die hiaten verklaarbaar zijn door tijdsverloop, beperkte scholing, chaos en trauma.

Het Commissariaat-generaal heeft die globale benadering niet toegepast.

18. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze onteigend of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update* (20 maart 2025) https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update* (23 juni 2025) [https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-upda](https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps)
te-enps

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport zowel doden, arbitraire arrestaties, foltering en mishandeling van leden van de regering of van de Afghaanse verdedigings- en veiligheidstroepen

Dat daarnaast de mensenrechten van terugkeerders riskeren geschonden te worden.

(nrs. 28 en volgende)

Lijfstraffen werden gedocumenteerd op zowel mannen (37) als vrouwen (16) (nr. 30)

De Moraliteitswet werd strenger toegepast:

Nrs. 32 en volgende

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan 11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>.

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf

Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf
1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (...)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves

24 juillet 2025 Droits de l'homme

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world®i_id=294833164&segment_id=209827&user_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(...)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)

Dat tenslotte rekening dient gehouden te worden met de algemene verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan.

De verzoekende partij meent dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot "schermutselingen" in de grensstreek.

Dozens Dead in Pakistani Airstrike on Kabul – The New York Times

(...)

Why Are Pakistan and Afghanistan Fighting? – The New York Times

(...)

Pakistani-Afghan War Takes Heavy Toll on Civilians – The New York Times

(...)

Pakistan Strikes Afghanistan in 'Open War' Against Taliban Government

(...)

Pakistan Warns Taliban after Deadly Bannu police post attack

(...)

Dat verzoeker meent dat deze bijzondere onveiligheid waarvan steeds meer burgers het slachtoffer worden minstens subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens aanvullende nota ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de oude artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in oud artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Deze onderdelen van het enig middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban daar zijn vader in de maanden voor de machtsovername tewerkgesteld was als districtshoofd en hij in die maanden tewerkgesteld was als lijfwacht voor zijn vader.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van het CGVS, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het

Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Immers aan het werk van uw vader als districtshoofd kan geen geloof gehecht worden.

Zo merkt het CGVS vooreerst op dat het moeilijk te verifiëren is of deze persoon genaamd S.A.W. (...) waarvan u beweert dat het uw vader is, weldegelijk districtshoofd is geweest daar via algemene informatie enkel terug te vinden is dat de laatste districtsgouverneur een persoon genaamd S.G.T. (...) was en deze benoemd werd in 2018 (zie map landeninformatie, document 1). Over de jaren erna is geen informatie terug te vinden. U geeft wel de naam van de persoon die volgens u vóór uw vader districtshoofd was, een persoon genaamd G.T. (...) (zie CGVS, p.6), echter zoals reeds in supra beschreven valt dit moeilijk te verifiëren valt daar er weinig algemene informatie bestaat rond de districtsgouverneurs van Nazyan na 2018.

De originele badge die u hieromtrent neerlegt, heeft weinig bewijswaarde daar in het algemeen blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. (...)

Voorts zijn uw verklaringen aangaande het werk van uw vader weinig overtuigend. Zo weet u geeneens in welke omstandigheden het vorige districtshoofd zijn werk neerlegde (zie CGVS, p.6). Ook over de reden(en) waarom uw vader gekozen werd voor deze functie, kan u weinig zinnigs verklaren. U zegt dat uw vader via een besluit door de president werd aangesteld (zie CGVS, p.6). Gevraagd hoe uw vader hiervoor in aanmerking kwam, komt u niet verder dan te stellen dat uw vader ervoor al voor overheid werkte in verscheidene functies (zie CGVS, p.6). Echter gegeven de prestigieuze functie die de positie van districtsgouverneur inhoudt, is het weinig overtuigend dat de president uw vader enkel en alleen zou benoemd hebben omdat hij reeds functies uitoefende voor de overheid. Nadat u hierop werd gewezen, beperkt u zich tot louter giswerk door te stellen dat uw vader ‘mogelijks goede ervaring had’, ze ‘misschien zagen dat hij een goede kandidaat was’ en hij ‘mogelijks een examen moest doen’ (zie CGVS, p.6). Dat u zich wederom beperkt tot algemeenheden en niet in concreto kan benoemen waarom uw vader werd gekozen en of hij daartoe een examen/test diende af te leggen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u bovendien nog toevoegt dat de president uw vader als een betere kandidaat achtte omdat hij uit het district Nazyan afkomstig was (zie CGVS, p.6), is wederom een weinig ernstig antwoord van uwentwege. Dat de president zulke besluiten zou baseren puur op het feit of iemand afkomstig is van het district zelf zonder rekening te houden met andere kwalificaties of connecties die een persoon heeft, overtuigt weinig. Te meer u zelf aangeeft niet te weten of uw vader over enige connectie beschikte (zie CGVS, p.6).

Dat u voorts niet eens lijkt te weten wat zijn job als districtshoofd inhield terwijl u nota bene zijn lijfwacht was, doet nog meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U komt immers, gevraagd naar de taken van uw vader, niet verder dan te zeggen dat ‘het districtshoofd opdrachten krijgt van de overheid’ (zie CGVS, p.6) wat een zeer algemeen en vaag antwoord is. Gevraagd naar de aard van deze opdrachten zegt u hierover geen informatie te hebben en dat het de taak is van het districtshoofd om de stemmen van de mensen tot bij de president te brengen, wat wederom een zeer vaag en weinig doorleefd antwoord is van uwentwege (zie CGVS, p.6 en 7). Nogmaals gevraagd naar eventuele andere taken zegt u: “waarschijnlijk wel, districtshoofd heeft altijd bevoegdheden” (zie CGVS, p.7) en somt u op te “denken dat het de job van het districtshoofd is te luisteren naar de problemen van mensen” (zie CGVS, p.7). Telkenmale dient dan ook te worden vastgesteld dat u niet verder komt dan zulke vaagheden te verkondigen. Ook over de collega’s van uw vader zijn uw antwoorden zeer beperkt. Zo kan u buiten de namen van de twee andere lijfwachten van uw vader geen enkel andere medewerker opnoemen en zegt u “te denken dat hij een medewerker had in het districtshuis” (zie CGVS, p.8). Dat u zich voor de zoveelste keer beperkt tot vaagheden en giswerk en u niet eens de namen van andere medewerkers en voor u mede-collega’s kan geven, terwijl u nota bene volgens uw eigen verklaringen dag in dag uit in de voetsporen van uw vader liep als zijn lijfwacht, is absoluut niet geloofwaardig

te noemen. Het CGVS bezit dan ook ernstige twijfels bij het door u geschetste werk van uw vader als voormalig districtshoofd.

Wat er ook van zij, zelfs als er enig geloof gehecht kan worden aan het werk van uw vader, in casu quod non, kan hieruit nog altijd geen individuele vrees in uw hoofde worden afgeleid.

Immers uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die werkten voor de voormalige overheid in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de de facto autoriteiten op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van de voormalige overheid, waarbij u dit a priori niet eens aannemelijk maakt, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. Immers aan uw zagezegde werk als lijfwacht voor uw vader kan geen geloof worden gehecht daar er in de eerste plaats al geen geloof kan worden gehecht aan het werk en profiel van uw vader. Bovendien zijn tevens uw verklaringen over uw zagezegde werk als lijfwacht voor uw vader weinig overtuigend.

(...)

Ook over uw zagezegde rekruteringsprocedure zijn uw verklaringen weinig toereikend. U zegt dat u door uw vader werd voorgesteld aan het politiehoofdkwartier daar het districtshoofd het recht heeft zijn eigen lijfwachten te kiezen en u nadien werd doorverwezen naar de opleiding (zie CGVS, p.9 en 10). Echter gevraagd naar details over dit bezoek aan het politiehoofdkwartier, kan u weinig zinnigs zeggen (zie CGVS, p.9). U benoemt zelfs niet eens de dienst of persoon aan wie uw vader deze aanvraag deed (zie CGVS, p.9). Doorgevraagd naar de specifieke dienst, zegt u plots dat het districtshoofd het recht heeft om personen te sturen voor opleiding als 'Rijal-e Balyasta' waarmee u verwijst naar de Pashtu-term die letterlijk verwijst naar het personeel dat hogere overheidsprofielen bewaakt (zie CGVS, p.10). Uzelf lijkt echter niet te bedoelen dat deze dienst dan zo heette en weet niet wat deze dienst dan zou doen of waarom de mensen zo genoemd worden, hetgeen vreemd is. Dat u wel met deze term afkomt, maar ze ogenschijnlijk niet kan plaatsen of uitleggen, is opmerkelijk. Dat u voorts beweert nooit ook maar enig document te hebben moeten voorleggen, testen of bepaalde procedures te hebben doorlopen, is eveneens merkwaardig te noemen (zie CGVS, p.10). Men zou immers verwachten dat, zelfs al werd u voorgedragen door uw vader, u toch op zijn minst een bepaalde identificatie diende te tonen, medische testen diende te ondergaan, etc. Dat dit bij u niet het geval bleek te zijn, valt moeilijk te geloven.

Over uw opleiding zijn uw verklaringen zo mogelijks nog minder geloofwaardig. Zo kan u niet eens zeggen hoeveel rekruten er ongeveer aanwezig waren, zelfs niet of er meer of minder dan honderd waren (zie CGVS, p.10).

(...)

Ook over de inhoud van de opleiding is uw uitleg beperkt en vaag te noemen. Zo werd u gevraagd om in detail te beschrijven wat u aangeleerd werd, waarop u kortweg antwoordt dat u "over wetgeving, omgaan met burger en gebruik van wapens" geïnstrueerd werd, zonder dat u hierbij meer uitleg verschaft (zie CGVS, p.12). Gevraagd naar meer uitleg hoe bijvoorbeeld een kalasjnikov te ontmantelen, antwoordt u slechts dat er "een deel bovenop is dat eraf moet gehaald worden, en dan de andere onderdelen" (zie CGVS, p.12). Ook zegt u dat er een olie werd gebruikt om de roest tegen te gaan, echter kan u geeneens zeggen hoe deze olie werd genoemd of waar het uit bestaat (zie CGVS, p.12). Doorgevraagd naar wat u dan leerde over de wetgeving, noemt u onder andere het arresteren van een verdachte. Verder gevraagd naar de precieze procedure hiervan, kan u enkel antwoorden dat "een verdachte aan de rechter gegeven moet worden" (zie CGVS, p.12). Gevraagd naar andere zaken die u er leerde, herhaalt u slechts zaken die u al eerder vermeldde (zie CGVS, p.12). Bovenstaande antwoorden van uwentwege zijn stuk voor stuk vaag en beperkt te noemen en wars van enige doorleefdheid, en doen aldus verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat u ten slotte niet eens één enkele naam kan geven van een mederekrut en beweert dat u nooit iemand beter

leerde kennen tijdens uw opleiding (zie CGVS, p.13), spreekt boekdelen en versterkt het vermoeden dat u niet de waarheid vertelt.

Voorts bent u ook over uw functie zelf als lijfwacht weinig doorleefd te noemen. Zo noemt u verschillende hooggeplaatste personen binnen de regio waarmee uw vader contact had in zijn hoedanigheid van districtsgouverneur, echter u kan niet de naam van het politiehooft van de provincie geven die volgens u een keer was langsgekomen, evenmin van het hoofd van de NDS in de regio waarmee uw vader regelmatig bijeenkomsten had (zie CGVS, p.15). U noemt voorts de naam van het hoofd van de politie in het district, zijnde H.H. (...), echter u kan geeneens zijn rang geven (zie CGVS, p.14), wat vreemd is daar hij eigenlijk logischerwijze als hoofd van het district uw leidinggevende binnen de politie moet zijn geweest. Hierover merkt het CGVS bijkomend op dat het zeer vreemd is dat u beweert dat de enige persoon aan wie u verantwoording diende af te leggen uw vader was, terwijl u door de nationale politie werd tewerkgesteld. Dat u dan geen enkele parallelle leidinggevende binnen de rangen van de nationale politie had, zoals het politiehooft van het district of andere, kan geenszins overtuigen (zie CGVS, p.14). U zegt tevens dat dorpelingen langs kwamen bij uw vader met hun vragen, echter hoe zij dan precies een afspraak dienden te maken of welke procedure zij moesten volgen, daar hebt u het raden naar (zie CGVS, p.14). U zegt eveneens dat er eens een poging werd gedaan door uw vader om rechtstreeks contact te organiseren tussen de dorpelingen van Landay-dorp en de president, echter doorgevraagd welke pogingen dan zijn ondernomen, komt u niet verder dan te zeggen dat het moeilijk was omdat de president het druk had, zonder dat u ook maar enig inzicht kan verschaffen in de manier waarop uw vader dit heeft aangepakt (zie CGVS, p.15). Ook uw verklaringen over de verlofregeling zijn vaag en weinig waarschijnlijk. U zegt dat uw vader een keer in de week 's nachts verlof nam en dat u dan met de andere twee lijfwachten een beurtrol had om dan ook verlof te nemen (zie CGVS, p.15). Dat u en de twee andere lijfwachten niet meer verlof hadden dan enkel een nacht om de drie weken, valt moeilijk te geloven, aangezien dit jullie alertheid wat precies cruciaal is binnen jullie functie - danig in het gedrang kon brengen. Ook kan u maar weinig zinnigs vertellen over eventuele arrestaties, incidenten of andere verdachte zaken die er gebeurd zijn (zie CGVS, p.17). Zelfs gevraagd naar een herinnering of anekdote zegt u enkel dat "er geen speciale verhalen zijn" (zie CGVS, p.17). Dat u ten slotte niet eens iets lijkt te weten over het lot van uw twee medelijfwachten na de val van de overheid, is veelbetekend en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (zie CGVS, p.20 en 21).

Eveneens heeft het CGVS twijfels bij de authenticiteit van de werkbadge en de bankkaart die u neerlegt aangaande uw zagezegde functie. Zoals reeds in supra werd geschreven aangaande de zagezegde badge van uw vader is ook de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief. Bovendien zien zowel uw bankkaart als werkbadge er veel te nieuw en ongebruikt uit, zijn ze amateuristisch geplastificeerd, is het zeer vreemd dat er op uw werkbadge ogenschijnlijk een kinderfoto van u lijkt te zijn gebruikt, is de magnetische strip van uw bankkaart zeer twijfelachtig qua uitzicht en zijn ten slotte de QR-codes op uw werkbadge alsmede zeer twijfelachtig van uitzicht. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze badge en bankkaart een namaaking betreft.

Ten slotte zijn uw verklaringen aangaande de machtsovername en de vlucht van uzelf alsmede de vermissing van uw vader weinig overtuigend, hetgeen verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

(...)Dat hij dan ook nog eens niets tegen u vertelde wat hij concreet van plan was, al was het maar in grote lijnen, of naar waar hij zou gaan of zelfs maar hoe jullie contact konden opnemen met elkaar (zie CGVS, p.18), is absoluut niet geloofwaardig in de gegeven omstandigheden. Dat uw familie evenmin enige informatie heeft over uw vader of zelfs maar contact met hem had tijdens of na de machtsovername, is zo mogelijks nog minder geloofwaardig. Dat uw vader niemand zou gecontacteerd hebben om zijn plannen uit te leggen, valt moeilijk te geloven (zie CGVS, p.7). Dat u zich bovendien beperkt tot louter giswerk door te stellen dat uw familie na de verdwijning van uw vader mogelijks een brief naar de taliban zou gestuurd hebben, maar u dit eigenlijk niet zeker weet (zie CGVS, p.7), versterkt verder het vermoeden van ongeloofwaardigheid aangaande uw beschrijving van de loop van de machtsovername en de bijhorende vermissing van uw vader.

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen, kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. U heeft een vrees in uw hoofde geenszins aannemelijk gemaakt.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Immers de door u neergelegde kopie van uw paspoort zijn hooguit een begin van aanduiding van uw identiteit, alwaar het CGVS heden geen twijfels over bezit.

Uw werkbadge, bankkaart en de werkbadge van uw vader werden reeds in supra besproken en vermogen dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Waar u nog een opleidings- en een appreciatiecertificaat neerlegt, merkt het CGVS nogmaals op dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde

van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij niet om uw ongeloofwaardige verklaringen te vergelijken.

Ten slotte legt u nog enkele foto's neer aangaande uw werk en dat van uw vader. Het CGVS merkt hierbij vooreerst op dat uit deze foto's geenszins kan blijken dat de persoon in kwestie uw vader betreft. Zoals reeds in supra beschreven, toont u geenszins aan dat de door u beschreven band met de persoon op deze foto's als zijnde dat hij uw vader zou zijn, geloofwaardig is. In het algemeen merkt het CGVS op dat foto's eveneens gemakkelijk geësceneerd kunnen worden en ze alsmede niet volstaan om uw ongeloofwaardige verklaringen in positieve zin te wijzigen. Voor het overige merkt het CGVS op dat het vreemd is dat u op sommige foto's in burgerkleding bent te zien, te meer u beweert dat u toen in functie was als lijfwacht (zie CGVS, p.20).(…).”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Het louter beweren dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, het herhalen van zijn vermeend profiel en vluchtrelaas en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door verweerder, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te onkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.7.1.4. Verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd aan hem om alle gestelde vragen te beantwoorden, dat het erop aan komt om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, zoals zijn intellectuele capaciteiten.

De Raad wijst erop dat verzoeker met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt. Ook waar hij aanstipt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker betoogt dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, en verwijst naar zijn intellectuele capaciteiten, toont hij niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker doorheen zijn betoog gewag maakt van een beperkte scholing, gaat deze stelling in tegen zijn eerdere verklaringen. Zo verklaart verzoeker bij de DVZ dat hij tot de zesde graad middelbaar onderwijs heeft gevolgd (verklaring DVZ, nr. 11) en ook bij het CGVS verklaart verzoeker dat hij naar school is geweest en is afgestudeerd van de 12de graad (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Overigens wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoeker beperkt geschoold zou zijn er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vreezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker, al dan niet wegens een gebrek aan scholing, verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten.

Betreffende verzoekers verklaring ter terechtzitting dat de tolk veel niet heeft vertaald en dat daardoor de protection officer het niet heeft kunnen begrijpen, beperkt hij zich tot loutere beweringen waarbij hij overigens geenszins toelicht welke verklaringen de tolk niet heeft vertaald. Hij beweert wel dat hij veel meer zaken verteld heeft dan dat zijn vader de stem van de mensen brengt en omgekeerd, doch laat ook hier na te verduidelijken welke zaken hij dan zou hebben verklaard die de tolk niet heeft vertaald.

De Raad merkt ook op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud onder meer de rol van de tolk – *in casu* tolk nr. 1419 – en het verloop van het persoonlijk onderhoud werd uitgelegd (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 1-2). Er werd verzoeker gevraagd of hij de tolk begrijpt en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen met betrekking tot de tolk gemeld moeten worden, ook werden de regels voor het aanvragen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en voor het overmaken van bemerkingen over de inhoud van deze notities uitgelegd. Zowel bij aanvang (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2) als op het einde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21) van het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij de tolk goed begrepen had. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker geen opmerkingen over de aanwezige tolk of mogelijke vertaalproblemen. Verzoeker werd gewezen op de mogelijkheid om in overeenstemming met opmerkingen te bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid.

Daarenboven ziet de Raad niet in waarom de tolk belang zou hebben bij het foutief of onvolledig vertalen van de verklaringen van verzoeker.

4.7.1.5. Verzoeker betoogt voorts dat het CGVS zijn relaas niet geloofwaardig acht op grond van een reeks vermeende onnauwkeurigheden en (kennis)lacunes zonder echter voldoende rekening te houden met de context van een jonge Afghaan die in oorlogsomstandigheden het land ontvluchtte, jaren illegaal in Iran en Turkije overleefde en zich over gebeurtenissen van augustus 2021 moet uitspreken die zich afspeelden in een chaotische, snel evoluerende en levensbedreigende situatie. Hij meent dat verweerder het cumulatieve karakter van de elementen in het dossier miskent terwijl een geloofwaardigheidsbeoordeling het geheel van het relaas in aanmerking moet nemen, waarna hij stelt dat hij een coherent kernverhaal heeft aangebracht en de hoofdlijnen van zijn relaas herhaalt. Hij meent dat het feit dat er zich in de rand van dat verhaal onnauwkeurigheden of hiaten voordoen, niet volstaat om het gehele relaas te verwerpen wanneer die hiaten verklaarbaar zijn door tijdsverloop, beperkte scholing, chaos of trauma. Hij meent dat verweerder die globale benadering niet heeft toegepast.

Door louter zijn vluchtrelaas in hoofdlijnen te herhalen, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de motieven weergegeven in punt 4.7.1.2. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat het CGVS heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker naar voren geschoven profiel van hem en zijn vader, zijn asielmotieven en zijn voorgewende vrees. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om zijn verklaringen niet aannemelijk te achten. Hij toont met zijn betoog ook niet aan dat niettegenstaande enkele aparte onderdelen van zijn verklaringen niet overtuigen, het geheel van het relaas wel degelijk aannemelijk zou zijn. De vaststellingen weergegeven in punt 4.7.1.2. hebben immers betrekking op de essentie van zijn relaas, het profiel van zijn vader als districtshoofd en zijn functie als lijfwacht van zijn vader en zijn opleiding daarvoor. Het is immers omwille van de functie van zijn vader en zijn eigen functie in dienst van zijn vader dat verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de taliban bij terugkeer. Zoals ook zal blijken uit wat volgt betreffen de vaststellingen weergegeven in punt 4.7.1.2., ook geen details over de voormelde essentiële elementen van zijn relaas, en dus geen onnauwkeurigheden die zich voordoen in de rand van het verhaal, zoals verzoeker onterecht voorhoudt.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De vaststellingen weergegeven in punt 4.7.1.2. zijn geen details en kunnen ook niet verklaard worden door een (beweerde) beperkte geschooldheid, tijdsverloop, trauma of door een context van een jonge Afghaan die in oorlogsomstandigheden het land ontvluchtte, jaren illegaal in Iran en Turkije overleefde en zich over gebeurtenissen van augustus 2021 moet uitspreken die zich afspeelden in een chaotische, snel evoluerende en levensbedreigende situatie.

Betreffende de beweerde beperkte geschooldheid, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.7.1.3.

Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke, duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, *in casu* de tewerkstelling van zijn vader en van hemzelf. Verzoeker slaagt er door louter te wijzen op de context waarin hij gevlucht is en door gewag te maken van chaos en trauma, niet in om de hiaten, onnauwkeurigheden en vaagheden in zijn verklaringen bij het CGVS te weerleggen of te verklaren. De vastgestelde hiaten, onnauwkeurigheden en vaagheden behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is meer duiding te geven. Deze kunnen niet verklaard worden door de tijdsperiode die inmiddels verlopen is of de traumatische ervaringen die hij zou beleefd hebben.

4.7.1.6. Waar verzoeker stelt dat hij niet verklaard heeft dat zijn vader jarenlang een publiek bekend topfiguur is geweest met uitgebreide mediabekendheid, maar dat hij in maart 2021 tot districtshoofd van Nazyan werd benoemd, wijst de Raad erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt – minstens verzoeker niet aantoonbaar waaruit dit zou blijken – dat verzoeker stelt of er vanuit gaat dat verzoekers vader jarenlang een publiek bekend topfiguur is geweest met uitgebreide mediabekendheid.

Het betoog van verzoeker dat het CGVS een ongeloofwaardigheidsargument haalt uit het feit dat in algemene informatie enkel een districtsgouverneur wordt teruggevonden die in 2018 benoemd werd en dat informatie over de jaren erna moeilijk te vinden is, dat precies dat laatste de negatieve gevolgtrekking ondergraaft, dat wanneer het bestuur zelf erkent dat informatie over latere districtsgouverneurs van Nazyan moeilijk te verifiëren valt, zij uit dat gebrek aan verifieerbare open source-informatie niet zonder meer kan besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is, dat een gebrek aan externe bevestiging geen positief bewijs van onwaarheid is, zeker niet in een conflictgebied waar lokale bestuurlijke wissels niet systematisch publiek worden gedocumenteerd, dat het CGVS dus de schaarste aan informatie tegelijk gebruikt als beperking en als argument tegen hem, wat onhoudbaar is, mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt geen ongeloofwaardigheidsargument, negatieve gevolgtrekking voor verzoeker of positief bewijs van onwaarheid afgeleid uit het niet beschikken over algemene informatie over districtsgouverneurs in Nazyan na 2018, noch wordt het gebrek aan informatie hierover gebruikt tegen hem.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel op gewezen dat aldus de stelling dat de persoon genaamd S.A.W. waarvan verzoeker beweert dat het zijn vader is, districtshoofd is geweest moeilijk kan geverifieerd worden daar geen informatie terug te vinden is over de jaren nadat een persoon genaamd S.G.T. in 2018 benoemd werd tot districtsgouverneur. Met andere woorden gaat het CGVS enkel over tot het motiveren dat het relaas van verzoeker niet aan de hand van algemene (objectieve) informatie kan geverifieerd worden. Vervolgens gaat het CGVS dan ook over tot het beoordelen van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde documenten.

4.7.1.7. Verzoeker meent dat de beoordeling van de badge niet overtuigend is, dat het CGVS in de bestreden beslissing enerzijds stelt dat Afghaanse documenten wegens corruptie en fraude beperkte bewijswaarde hebben, wat op zich een algemene vaststelling is, maar daaruit vervolgens haast automatisch de conclusie trekt dat de neergelegde badge geen of weinig gewicht heeft, dat een dergelijk standaardmotief echter niet volstaat, dat als de algemene stelling zou volstaan dat Afghaanse documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, in de praktijk nagenoeg elk Afghaans document per definitie waardeloos zou worden, wat strijdig is met de vereiste van een concrete en individuele bewijsbeoordeling, dat het CGVS bovendien onvoldoende motiveert waarom precies dit document, los van algemene landeninformatie, niet geloofwaardig zou zijn.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontszeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Verzoeker stelt in de bestreden beslissing terecht dat uit objectieve informatie blijkt dat *“(v)eel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.”* Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. Deze documenten beschikken wel over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, maar dit is *in casu* aldus niet het geval, zoals verzoeker wel degelijk in de bestreden beslissing heeft uiteengezet. Uit de motieven van de bestreden

beslissing blijkt dan ook, los van de algemene landeninformatie, waarom *in casu* de badge van zijn vader – als bewijs van diens werk – niet geloofwaardig is.

De Raad acht voorts de motieven *“Bovendien zijn uw verklaringen hoe deze badge in uw bezit kwam weinig geloofwaardig. Zo beweert u dat u en uw vader samen in het districtshuis waren toen de taliban de macht overnam en hij u zei dat hij niet samen met u gedood wilde worden en hij een andere ontsnappingsroute ging kiezen. Sinds die dag zou u hem niet meer gehoord hebben (zie CGVS, p.7). U beweert echter tegelijkertijd dat de badge van uw vader in het bezit was van uw moeder en zij deze na uw vertrek opstuurde naar u (zie CGVS, p.19). Hoe uw vader vanuit zijn werk zou zijn vertrokken maar dan wel zijn badge zou hebben achtergelaten bij uw moeder, is volstrekt onduidelijk. Hiermee geconfronteerd komt u plots af met de uitleg als zouden jullie nog vanuit het werk de chauffeur van uw vader met de officiële documenten van u en uw vader naar jullie thuis hebben gestuurd voordat u en uw vader zelf besloten te vluchten (zie CGVS, p.19). Dat deze chauffeur in kwestie, op het moment dat de taliban heel Nangarhar onder controle had en iedereen die ook maar iets met de voormalige overheid te maken had zich in burgerkleren zo snel mogelijk het land uit repte, nog het risico nam om met jullie officiële badges naar jullie huis te rijden, wat voor hem kwalijke gevolgen kon hebben mocht hij worden tegengehouden door de taliban, is weinig waarschijnlijk. Te meer uw vader als districtshoofd het zelf al opgaf en besloot te vluchten, is het weinig geloofwaardig dat deze chauffeur dan nog een zulk voor hem risicovol bevel zou hebben opgevolgd, en dit voor twee badges.”* overtoollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader en van verzoeker en aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtoollige motieven, werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.8. Voorts meent verzoeker dat het CGVS van hem een opvallend hoog niveau van institutionele kennis verwacht over de benoeming van zijn vader, dat hem wordt verweten dat hij niet concreet kan uitleggen waarom zijn vader precies werd gekozen, of hij een examen moest afleggen, of hij connecties had en waarom de president hem zou hebben benoemd, dat dit verwijt zijn positie miskent, dat hij de zoon was van de betrokkene en niet de auteur van het benoemingsbesluit, geen kabinetsmedewerker en geen insider van de hoogste administratieve besluitvorming, dat van een zoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in grote lijnen weet dat zijn vader voordien voor verschillende overheidsinstanties werkte en vervolgens benoemd werd, maar niet dat hij de exacte benoemingscriteria, formele procedures en politieke afwegingen achter die beslissing volledig kan reconstrueren, dat door uit het ontbreken van zulke precieze kennis te besluiten dat het profiel van zijn vader ongeloofwaardig is, het CGVS de lat onredelijk hoog legt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat van hem een hoog niveau van institutionele kennis wordt verwacht. Er blijkt niet dat verwacht wordt dat hij kennis had van de exacte benoemingscriteria, formele procedures en politieke afwegingen achter die beslissing volledig kan reconstrueren. Echter wordt er terecht gesteld dat verzoeker over de redenen waarom zijn vader werd gekozen voor deze functie niets zinnig kan verklaren, daar hij enkel stelt dat zijn vader via een besluit door de president werd aangesteld en hij niet verder komt dan te stellen dat zijn vader ervoor al voor de overheid had gewerkt. Eveneens wordt er terecht op gewezen dat gezien het om een prestigieuze functie ging het weinig overtuigend is dat de president verzoekers vader enkel en alleen zou benoemd hebben omdat hij reeds functies uitoefende voor de overheid en dat verzoeker hierop gewezen zich beperkt tot giswerk, die bovendien algemeenheden betreffen. Gezien de prestigieuze positie die verzoekers vader in maart 2021 toebedeeld kreeg, gezien verzoeker op dat ogenblik reeds meerderjarig is en de oudste zoon is en hij bovendien door zijn vader gevraagd wordt zijn lijfwacht te zijn, net omwille van die positie, kan wel degelijk verwacht worden dat verzoeker wat meer duiding zou kunnen geven over waarom zijn vader werd gekozen voor die functie en of zijn vader daartoe een examen of test had moeten afleggen en of hij eventueel kwalificaties en connecties had waardoor hij de functie verkreeg.

Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat verweerder de lat onredelijk hoog legt.

4.7.1.9. Verzoeker vindt ook de mening over de concrete taken van zijn vader als districtshoofd te streng en te weinig realistisch.

Door louter te herhalen wat hij op het CGVS verklaarde over de taken van zijn vader weerlegt, noch ontkracht verzoeker de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing niet.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS zijn verklaringen als vaag bestempelt doch dat de door hem aangehaalde taken net kenmerkend voor een districtsbestuurder op lokaal niveau zijn: bemiddeling, vertegenwoordiging, doorstroming van klachten en uitvoering van instructies, gaat hij eraan voorbij dat niet betwist wordt dat wat verzoeker zeer algemeen aanhaalt als taken van zijn vader taken van een districtshoofd zijn, doch wordt geoordeeld dat deze omschrijving vaag en weinig doorleefd is en hij niet verder komt dan vaagheden. Zijn

betoog dat de door hem aangehaalde taken net kenmerkend voor een districtsbestuurder op lokaal niveau zijn, vermag geen ander licht te werpen op de voormelde pertinente vaststelling.

Er blijkt ook niet dat verweerder een *“bureaucratisch verfijnde en functietechnische omschrijving”* of het reproduceren uit het hoofd van *“een quasi administratief-organisatorisch organogram van het districtshuis”* verwacht. Van verzoeker die enkele maanden de lijfwacht was van zijn vader tijdens diens functie als districtshoofd kan wel degelijk een meer doorleefde en nauwkeurige omschrijving van de taken van zijn vader verwacht worden dan dat het districtshoofd opdrachten krijgt van de overheid en dat hij de stemmen van de mensen tot bij de president moet brengen en moet luisteren naar de problemen van de mensen. Evenzeer kan verwacht worden dat verzoeker, die aldus enkele maanden als lijfwacht voor zijn vader in diens functie als districtshoofd heeft gewerkt en hem – volgens zijn eigen verklaringen – dag in dag uit volgde, andere medewerkers van zijn vader, behoudens dus de lijfwachten, kan opnoemen.

4.7.1.10. Verzoeker acht de beoordeling van het CGVS van zijn eigen profiel als lijfwacht evenzeer problematisch, vooreerst omdat het CGVS het weinig aannemelijk acht dat zijn vader hem zonder militaire ervaring als lijfwacht koos en vervolgens omdat de motivering over de politieopleiding en de rangen onevenredig bezwarend is naar hem toe.

De Raad acht de motieven *“Zo is het vooreerst vreemd dat uw vader u kiest om zijn lijfwacht te worden terwijl u geen enkele militaire ervaring bezit. U verklaart immers dat zijn twee andere lijfwachten ervoor al lid waren van de politie en het leger (zie CGVS, p.16). Dat u dan zonder enige gevechtservaring of notie van wapens gekozen wordt door uw vader voor een zulke delicate functie als zijn persoonlijke lijfwacht, is weinig aannemelijk. Men zou immers verwachten dat uw vader gezien het zijn eigen veiligheid betrof, zou kiezen voor personen met enige ervaring, in casu quod non. U beweert voorts dat u via de nationale politie werd aangesteld als lijfwacht van uw vader en ook van hen uw opleiding kreeg (zie CGVS, p.9). U kan echter geeneens de nationale politie correct situeren binnen de Afghaanse overheidsstructuur. Zo meent u te denken dat de nationale politie valt onder het ‘Independent Directorate of Local Governance’ (IDLG) (zie CGVS, p.9), terwijl de nationale politie eigenlijk rechtstreeks onder het ministerie van Binnenlandse Zaken valt, en niets te maken heeft met IDLG zo blijkt uit de toegevoegde informatie (zie map landeninformatie, document 2, p.11). Bovendien kan u geeneens de verschillende onderdelen van de Afghaanse politie benoemen en begint u in het wilde weg eenheden van de NDS op te noemen alsook andere militaire eenheden (zie CGVS, p.9). Echter nergens in uw opsomming noemt u bijvoorbeeld de Afghan National Civil Order Police (ANCOP), Afghan Border Police (ABP), Afghan Anti-Crime Police (AACP), Afghan Public Protection Force (APPF) en Counter Narcotics Police of Afghanistan (CNPA) (zie map landeninformatie, document 2, p.16), nochtans allemaal onderdelen van de Afghaanse politie.”* en *“Ook beweert u dat het opleidingscentrum voor zowel soldaten van het leger als politieagenten was en er iemand aan het hoofd stond met de naam L.N. (...) (zie CGVS, p.11). Vooreerst is het al vreemd dat het zogezegd een gemengd opleidingscentrum was daar de politie gewoonlijk zijn eigen opleidingscentra had en het leger zijn eigen opleidingscentra. Dat u dan bovendien niet eens kan zeggen of deze L.N. (...) tot het leger of tot de politie behoorde, spreekt verder boekdelen (zie CGVS, p.11). Ook zegt u eerst dat zijn naam ‘S.L.N. (...)’ was, waarbij u dus lijkt te verwijzen naar zijn rang binnen de nationale politie, namelijk die van ‘Samunwaal’ oftewel kolonel (zie map landeninformatie, document 2, p.16). Echter later gevraagd naar de zichtbaarheid van zijn rang zegt u dan weer dat zijn rang ‘dagarwal’ was, waarmee u opnieuw verwijst naar de rang van kolonel echter ditmaal gebruikt u de term ‘dagarwal’ hetgeen de benaming is die wordt gebruikt om de rang van kolonel aan te duiden binnen het nationale leger, en dus niet binnen de politie (zie map landeninformatie, document 3). Dat u de term Samunwaal, zijnde de rang van kolonel, niet zelf lijkt te benoemen als zijn rang en schijnbaar veronderstelt dat dit een deel van zijn naam is, en u vervolgens grijpt naar de legerterm ‘dagarwal’ om zijn rang te benoemen is zeer vreemd te noemen. Temeer u vervolgens aangeeft dat het assistent-hoofd van de basis volgens u de rang van ‘Samoonyaar’ had, volgens de algemene informatie de rang van ‘majoor’ binnen de politie (zie map landeninformatie, document 2, p.16). Dat u nu wel een rang gebruikt door de politie kan geven, maar eerder teruggreep naar rangen van het leger en niet beseft dat de rang Samunwaal ook een rang is binnen de politie, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het vermoeden dat u weinig lijkt af te weten van de rangen gebruikt door de nationale politie wordt verder bevestigd, wanneer u gevraagd naar een opsomming van de rangen binnen de Afghaanse nationale politie, opnieuw met voornamelijk militaire rangen afkomt zoals ‘zabed’, ‘dagarwal’ en ‘dagarman’, gemengd met functiebenamingen zoals ‘officier’ en ‘bataljonhoofd’ en u slechts enkel de politierang van Samoonyaar zijnde majoor kan geven (zie CGVS, p.12). Dat u hierbij opnieuw niet de rang van Samunwaal als voorbeeld geeft en geen enkele andere rang kan opsommen van de nationale politie, is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Hiernaar gevraagd, kan u niet eens zeggen hoe de rangen van het hoofd van de academie en zijn assistent werden afgebeeld op hun uniform. Dit bevestigt voorgaande vaststelling betreffende de onwaarschijnlijkheid van uw relaas (zie CGVS, p.11 en 12).”* overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader en van verzoeker en aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft

gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overvloedige motieven, werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.11. Betreffende zijn kennis over de opleiding zelf, stelt verzoeker dat het CGVS groot belang hecht aan het feit dat hij niet precies weet hoeveel rekruten aanwezig waren, dat hij weinig details geeft over de ontmanteling van een Kalasnikov, dat hij de olie voor onderhoud niet kan benoemen en dat hij geen diepgaande uitleg geeft over arrestatieprocedures, dat ook hier de lat buitensporig hoog wordt gelegd, dat niet iedereen die een basisopleiding kreeg jaren later technische details, aantallen, merknamen of procedurele nuances onthoudt, zeker niet wanneer hij daarna niet jaren in een formele politieomgeving actief bleef maar in een acute oorlogssituatie moest vluchten. Verzoeker betoogt dat de beoordeling van geloofwaardigheid niet mag ontaarden in een examen militaire theorie, dat het gaat om de plausibiliteit van het geheel, niet om perfecte technische reproductie.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de vraag naar hoeveel rekruten er ongeveer aanwezig waren een vraag is waaruit blijkt dat de lat buitensporig hoog wordt gelegd. Het feit dat hij niet jaren in een formele politieomgeving actief bleef maar in een acute oorlogssituatie moest vluchten werpt hier geen ander licht op.

Ook door meer duidelijke, concrete en doorleefde verklaringen te verwachten op de vragen in detail te beschrijven wat hij in de opleiding heeft geleerd, hoe bijvoorbeeld een Kalasnikov te ontmantelen, hoe de olie werd genoemd die wordt gebruikt om roest tegen te gaan of waaruit die bestaat – zodat niet blijkt dat een exacte naam wordt vereist – en te vertellen over de precieze procedure van arrestatie – dan zijn verklaringen dat hij over wetgeving, omgaan met de burger en het gebruik van wapens leerde, dat er bij de Kalasnikov een deel is bovenop dat eraf moet gehaald worden en “*dan de andere onderdelen*”, dat een verdachte aan de rechter moet gegeven worden en dan het antwoord op de vraag naar de olie schuldig te blijven, blijkt niet dat de lat buitensporig hoog wordt gelegd. Er wordt niet gepeild naar technische details, exacte aantallen, merknamen of procedurele nuances, doch enkel worden enkele meer nauwkeurige en doorleefde verklaringen verwacht over wat geleerd werd tijdens de opleiding. Het feit dat deze opleiding enkele jaren terug plaatsvond, verzoeker niet jaren in een formele politieomgeving actief bleef maar in een acute oorlogssituatie moest vluchten, leidt er niet toe dat dit niet van verzoeker kan verwacht worden. Er blijkt geenszins dat het zou gaan om een examen militaire theorie waarbij een perfecte technische reproductie wordt verwacht.

De Raad herhaalt dat van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke, duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Van verzoeker kan worden vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker slaagt er door louter te wijzen op het feit dat hij niet jaren in een formele politieomgeving actief bleef maar in een acute oorlogssituatie moest vluchten, niet in om de omissies en vaagheden in zijn verklaringen bij het CGVS te weerleggen of te verklaren. Deze kunnen niet – minstens niet in hun geheel beschouwd – verklaard worden door de tijdspanne die inmiddels verlopen is of de traumatische ervaringen die hij zou beleefd hebben.

4.7.1.12. Voorts vindt verzoeker ook de beoordeling van de foto's door het CGVS problematisch.

Hij betoogt hieromtrent “*Zo wordt opgemerkt dat verzoeker op sommige foto's in burgerkleden te zien is en op andere in een groenachtig uniform dat niet zou overeenstemmen met het standaarduniform van de nationale politie, volgt volgens verzoeker nietniet noodzakelijk dat zijn verklaringen onwaar zijn. Lokale bewakers, lijfwachten en functionarissen opereren in conflictgebieden vaak in gemengde of niet-standaarduitrusting. Het bestaan van variatie in kleding of uitrusting is in zo'n context allerminst abnormaal. Het Commissariaat-generaal behandelt elke afwijking van een formeel modeluniform alsof zij bedrog bewijst, zonder ernstig te onderzoeken of lokale of specifieke opdrachten juist een afwijkende uitrusting kunnen verklaren. Ook dit is een voorbeeld van een te beperkte lezing van de gegevens in het dossier.*”

De Raad acht de motieven “*Over de foto's waarop u een uniform lijkt te dragen merkt het CGVS voorts op dat het opmerkelijk is dat u hier geenszins het officiële uniform van de nationale politie lijkt te dragen. Immers de nationale politie draagt volgens de beschikbare informatie een blauw/grijs uniform (zie map landeninformatie, document 2, p.17). Echter op de foto's bent u te zien met een groenachtige camouflage-outfit die geenszins lijkt op het uniform van de nationale politie. Hiernaar gevraagd zegt u dat u zelf denkt dat het effectief verschilt van het uniform van de nationale politie, waarop u stelt dat het uniform van de politie 'groener' is (zie CGVS, p.20). Dat u op de door u neergelegde foto's niet eens te zien bent in een uniform van de nationale politie en dan ook nog eens verkeerdelijk stelt dat deze groener zijn terwijl ze blauw/ grijs zijn, is een*

zoveelste element dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.” overtollig. De overige overwegingen “Ten slotte legt u nog enkele foto’s neer aangaande uw werk en dat van uw vader. Het CGVS merkt hierbij vooreerst op dat uit deze foto’s geenszins kan blijken dat de persoon in kwestie uw vader betreft. Zoals reeds in supra beschreven, toont u geenszins aan dat de door u beschreven band met de persoon op deze foto’s als zijnde dat hij uw vader zou zijn, geloofwaardig is. In het algemeen merkt het CGVS op dat foto’s eveneens gemakkelijk geësceneerd kunnen worden en ze alsmede niet volstaan om uw ongeloofwaardige verklaringen in positieve zin te wijzigen. Voor het overige merkt het CGVS op dat het vreemd is dat u op sommige foto’s in burgerkleding bent te zien, te meer u beweert dat u toen in functie was als lijfwacht (zie CGVS, p.20). Dat u op sommige foto’s wel een uniform lijkt te dragen en op anderen gewone burgerkleding, is vreemd.”, zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat de foto’s niet volstaan om verzoekers ongeloofwaardige verklaringen in positieve zin te wijzigen. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven, werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.13. Ook de motieven “Immers, u verklaart dat uw vader zei dat de taliban eraan kwam en u diende weg te gaan en hijzelf een andere vluchtroute ging nemen daar hij niet wilde dat jullie samen zouden worden opgepakt (zie CGVS, p.7). Echter gevraagd of uw vader contact had met superieuren van hem, of ooit instructies of bevelen had ontvangen over wat te doen, kan u niet antwoorden op de vraag (zie CGVS, p.18). Dat uw vader gewoon zelf de beslissing nam om zijn post te verlaten, dit met niemand overlegde/diende te overleggen en met niemand contact had, kan moeilijk geloofd worden. Dat hij bovendien niet samen met u wilde reizen, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Dat hij er niet aan dacht om u mogelijks nog te beschermen door samen met u te reizen maar u zomaar alleen op pad stuurde, is weinig overtuigend.” acht de Raad overtollig.

De overige overwegingen “Dat hij dan ook nog eens niets tegen u vertelde wat hij concreet van plan was, al was het maar in grote lijnen, of naar waar hij zou gaan of zelfs maar hoe jullie contact konden opnemen met elkaar (zie CGVS, p.18), is absoluut niet geloofwaardig in de gegeven omstandigheden. Dat uw familie evenmin enige informatie heeft over uw vader of zelfs maar contact met hem had tijdens of na de machtsovername, is zo mogelijks nog minder geloofwaardig. Dat uw vader niemand zou gecontacteerd hebben om zijn plannen uit te leggen, valt moeilijk te geloven (zie CGVS, p.7). Dat u zich bovendien beperkt tot louter giswerk door te stellen dat uw familie na de verdwijning van uw vader mogelijks een brief naar de taliban zou gestuurd hebben, maar u dit eigenlijk niet zeker weet (zie CGVS, p.7), versterkt verder het vermoeden van ongeloofwaardigheid aangaande uw beschrijving van de loop van de machtsovername en de bijhorende vermissing van uw vader.”, zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoekers verklaringen aangaande de machtsovername en de vlucht van hem en zijn vader alsmede de vermissing van zijn vader weinig overtuigend zijn en verder afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven, werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

De Raad acht het samen met verweerder, ook in een context van een plots instortend staatsapparaat, de overname van Nangarhar door de taliban, paniek, tijdsdruk en acute dreiging tegen personen gelieerd aan de voormalige overheid, niet aannemelijk dat verzoekers vader verzoeker, die zijn oudste zoon en zijn lijfwacht was en aldus eveneens voor de overheid tewerkgesteld was, helemaal niets vertelde over wat hij van plan was of naar waar hij zou gaan of hoe ze met elkaar contact zouden opnemen, dit te meer daar verzoeker op het ogenblik dat zijn vader de beslissing nam te vluchten, zich bij hem bevond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in een context van chaos, angst en desintegratie van staatsstructuren niet verwacht kan worden dat minimale informatie zou uitgewisseld worden tussen familieleden, zeker met het oog op contact, minstens toont verzoeker niet aan waarom daar in zijn geval anders over gedacht zou moeten worden.

4.7.1.14. Verzoeker meent tot slot een tegenstrijdigheid in de toepassing van de landeninformatie te ontwaren. Hij argumenteert dat het CGVS zelf erkent dat uit de EUAA-informatie blijkt dat personen die voor de voormalige overheid werkten nog steeds met vergeldingsacties geconfronteerd kunnen worden en dat ook familieleden van dergelijke personen in bepaalde omstandigheden kunnen vervolgd worden, met name wanneer de *de facto*-overheden naar het profiel op zoek zijn of wraak willen nemen op de betrokken persoon of diens familie, waarna het CGVS besluit dat verzoeker geen dergelijke elementen aanhaalt. Verzoeker meent dat dit moeilijk houdbaar is, dat hij immers juist verklaard heeft dat zijn vader districtshoofd was, dat hijzelf als zijn lijfwacht optrad en dat zijn vader bij de machtsovername moest vluchten en verdween, dat indien men dat relaas niet op voorhand ongeloofwaardig wegredeneert, het wel degelijk precies de elementen bevat die in de landeninformatie als risicorelevant worden omschreven, dat de afwijzing van het risico dus volledig op de eerdere beoordeling van de ongeloofwaardigheid berust, die zelf om de hierboven uiteengezette redenen onvoldoende draagkrachtig is.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven weergegeven in punt 4.7.1.2. – waaruit blijkt waarom geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader en van verzoeker – voldoende draagkrachtig zijn.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat geen geloof kan gehecht worden aan het werk van zijn vader, doch dat zelfs indien dit wel het geval zou zijn, hieruit nog steeds geen individuele vrees in verzoekers hoofde kan worden afgeleid, dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat familieleden van personen die werkten voor de voormalige overheid in bepaalde gevallen kunnen te maken krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de *de facto*-overheden op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie, verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt.

Door louter opnieuw aan te halen dat hij heeft verklaard dat zijn vader districtshoofd was, dat hijzelf als zijn lijfwacht optrad en dat zijn vader bij de machtsovername moest vluchten en verdween, weerlegt verzoeker geenszins het motief dat – zelfs indien geloof kan gehecht worden aan het profiel van zijn vader – verzoeker niet aanhaalt dat *de facto*-overheden op zoek zijn naar zijn vader of dat er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op zijn vader en zijn familie.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een tegenstrijdigheid in de toepassing van de landeninformatie.

4.7.1.15. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.16. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.7.1.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel

dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en bureaus), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na

de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de *facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt

verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81

Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofitteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun

familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker betoogt dat Zabiullah Mujahid in een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft gesteld dat Afghansen bij een terugkeer veroordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghansen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”*) *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban of de de facto autoriteiten stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door hen te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat men u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.7.2.3. Verzoeker meent dat de motivering over verwestering en terugkeer uit Europa niet afdoende is, dat het CGVS een uitvoerig algemeen kader hanteert om te besluiten dat het loutere verblijf in Europa niet volstaat, dat dit uitgangspunt op zich niet onjuist is maar dat een individuele toetsing vervangt, waarna hij erop wijst dat hij Afghanistan in 2021 verliet, vervolgens jarenlang illegaal in Iran en Turkije verbleef en pas in 2025 in België aankwam, dat hij dus niet zomaar een terugkeerder is maar iemand die al jaren buiten het land leeft, geen duidelijk contact meer heeft met zijn verdwenen vader en wiens familiale en institutionele referentiekader in Afghanistan door de machtsovername fundamenteel gewijzigd is. Hij meent dat het CGVS had moeten onderzoeken hoe hij bij een dergelijke terugkeer naar Nangarhar, als zoon van een voormalig districtshoofd en ex-lifwacht van de voormalige overheid, zal worden gepercipieerd, dat verweerder echter bij algemene beschouwingen blijft.

Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze het feit dat hij geen duidelijk contact meer heeft met zijn verdwenen vader en wiens familiale en institutionele referentiekader in Afghanistan door de machtsovername fundamenteel gewijzigd is, een ander licht werpt op de overwegingen van het CGVS.

Daarnaast kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het CGVS had moeten onderzoeken hoe hij bij een dergelijke terugkeer naar Nangarhar, als zoon van een voormalig districtshoofd en ex-lifwacht van de

voormalige overheid, zal worden gepercipieerd, nu geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker de zoon van een voormalig districtshoofd en ex-lijfwachter van de voormalige overheid is.

4.7.2.4. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker iets meer dan één jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 3 mei 2025, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij op 13 februari 2026 nog aangaf dat zijn moeder, zijn broers en zussen, zijn ooms langs moederszijde en zijn oom langs vaderszijde nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9). Het feit dat hij geen duidelijk contact meer heeft met zijn vader en/of dat zijn familiale en institutionele referentiekader fundamenteel gewijzigd is na de machtsovername, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota gewag zou maken van een verwestering in zijn hoofde, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van ruim één jaar in België, op geen enkele wijze staakt of onderbouwt.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de Taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëvalueerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van ruim één jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden profiel van hem en zijn vader en van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst er nog op dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïdoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatieve aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviseerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.7.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota, noch uit de landeninformatie aangebracht door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit ook niet aan door in de aanvullende nota te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken van de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren en te stellen dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Evenmin toont hij dit aan door te wijzen op het feit dat hij afkomstig is van Nangarhar, een historisch bijzonder conflictgevoelig gebied of door te stellen dat hij jarenlang buiten Afghanistan bleef, eerst illegaal in Iran en vervolgens Turkije.

Waar hij in dit licht opnieuw wijst op zijn profiel dat aan de voormalige staatsstructuur verbonden is, herhaalt de Raad dat aan dit profiel geen geloof kan worden gehecht, zodat zijn verwijzing hiernaar niet dienstig is.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij daar op 13 februari 2026 nog aangaf dat zijn moeder, zijn broers en zussen, zijn ooms langs moederszijde en zijn oom langs vaderszijde nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.8. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED

347 geweldsincidenten, waarvan 108 “*battles*”, 156 “*explosions/remote violence*” en 83 “*violence against civilians*”.

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermoebommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een 'open oorlog' tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit "*explosions/remote violence*" in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Nangarhar, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Nangarhar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Nangarhar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Nangarhar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie echter geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.9. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek België en stelt in heel algemene bewoordingen dat de integratie van verzoeker in België een essentieel element is, dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, maar laat opnieuw na een verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker maakt evenmin, gelet op wat voorafgaat, aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.-

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, en te stellen dat IOM niet meewerkt betreffende terugkeerders uit het Westen, SEM zelf toegeeft dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is het niet bestaat en dat de cijfers van het UNHCR slechts een zeer kleine portie betreffende van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije die door het UNHCR geregistreerd werden en dat daarenboven wel degelijk

problemen gerapporteerd werden, alsook dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet kan vergeleken worden met de situatie van permanente terugkeerders, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

Waar verzoeker stelt dat de situatie van terugkeerders met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn problematisch kan zijn, wordt dit niet ontkend.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Ook door te betogen onder verwijzing naar rapporten dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven en dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto* autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan, werpt verzoeker, zoals reeds werd aangehaald, geen ander licht op de gemaakte analyse van de socio-economische situatie, zoals vermeld in punt 4.7.3.. Evenmin door te wijzen op een aardbeving van 3 november 2025.

Tot slot wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde informatie over de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan geen ander licht werpt op de voorgaande analyse vermeld in punt 4.8.1. die gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht in de door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER